

Det, der bestaar.

For Guds Ord bestaar roindelig, (Gf. 40, 8).

Kristusbeviset fortjant.

Derfor jeg ikke gør min Faders Gerninger, saa tror mig ikke! Men derfor jeg gør dem, saa tror Gerningerne, om I end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende, at Faderen er i mig, og jeg i Faderen. Joh. 10, 37, 38.

Joh. 10, 31-42

Faderen opfordrede Jesus, som vi saa sidst, til at sig dem rent ud, om han var Kristus. Men da Jesus saa svarede dem ved at henviser til Gerningerne, han gjorde i Faderens Navn, og til sine Saar og slatte: „Jeg og Faderen, vi ere eet“, saa tog de atter Stene op for at stene ham. Det kunde synes underligt, da Jesus just havde foreet deres Opfordring; men vi skal lægge Mærke til, at de spurgte om Kristus, Jesus Svarede gif ud paa hans Eenhed med Faderen.

„Efter Jesu Begreb falder disse to Ting sammen, efter Faderens derimod ikke. De havde dannet sig et Kristus- eller Messiasbegreb, og i dette Begreb var der ingen Plads for Guds Søn, kun for Davids Søn (sml. Matt. 22, 42-45).

De mente derfor, at det var Guds-besøttelse, naar Jesus hævdede sin Lighed med Gud (V. 33), og straks var de rede til at stene ham.

Men Jesus siger: „Mange gode Gerninger har jeg vist eder for min Fader“ og spørger: „For hvilken af disse Gerninger stene I mig?“

Det synes, som disse Jesu Ord har haft en saadan Målbjæde, at Stenene faldt dem ud af Hænderne.

Det er ligefrem forbausende, saa blinde Faderne er for Jesu „gode Gerninger“, eller at de ikke vil se andet end deres egne Betragtninger og Meninger.

Med Hensyn til disse gode Gerninger skal vi minde om, hvad vi ansatte sidst af Jesu Svare til Faderen: „Almilde se, lamme gaa“ osv. og desuden henviser til de Gerninger, Evangelisten har omtalt—Jesus gjorde Vand til Vin (Kap. 2), helbrede den kongelige Embedsmænds Søn (Kap. 4), ham, der i 38 Aar havde ligget fag ved Bethesda Dam (Kap. 5), bespiste 5000 paa et øde Sted (Kap. 6), gav den blindsydte sit Syn (Kap. 9).

Jesus kalder sine Gerninger „gode Gerninger“ og „Faderens Gerninger“, og det var just, hvad de var.

Det var i Sandhed gode Gerninger, fordi det var for de døende og fæle Gerninger, og det var Faderens Gerninger, fordi der var Støbtærsmagt i dem.

Der var virkelig noget at se paa, men Faderne synes forældede i deres Rantro; de „havde Øjne, men saa ikke.“

For at tilbagevise Faderens Besvarelse for Gudsbesøttelse henviser Jesus til Sal. 82,6, hvor der siges om Dommerne i Israel: „Jeg har sagt: I ere Guder.“

Det er ingen Spødsmaal om Kristus; men naar Guds Ord, som ikke kan røffes, kalder dem Guder, som handler i Guds Sted, saa kan det ikke overhovedet være Gudsbesøttelse at en kalder sig Guds Søn, sær-

lig da ikke, naar han gør det, hvornår Faderen har belliget og sendt til Verden.“

Jesus henviser saa Faderne endnu en Gang til Faderens Gerninger, som han gør, og opfordrer dem til, at de ikke vil tro ham, saa at tro Gerningerne, for at de ma komme til at indse og erkende, at Faderen er i ham og han i Faderen.

Det ender saa med, at Faderne søger at gribe Jesus, rimeligvis for at føre ham for Raadet, at det kunde forhøre ham; forisaget paa at stene ham var nærmere et Belforetageende.

Men Jesus indslap af deres Haand, hedder det; rimeligvis paa underbar Maade.

Nu drager Jesus bort til det Sted hinsides Jordan, hvor Johannes først døbte, og dermed skifter Scenen.

Han opholder sig der en Tid, og mange kommer til ham. Evangelisten fortæller ikke, hvad Jesus her talte eller gjorde, men lægger Vægten paa Faderens Modtagelighed.

Det lille Raskus her har nogen Lighed med, hvad der fortælles i 4. Kap. om de „hvide Markler“ i Samaria.

Folk her mindes den store Prædikant, Faderen Johannes, og hvad de synes om Jesus, udtrykker de faaledes: „Johannes gjorde vel intet Tegn, men alt, hvad Johannes saade om denne, var sandt.“

Evangelisten fører saa til: „Da mange troede paa ham der.“

Alfæa—der var i Jesu Ord og Gerninger nok at faste Tro til, og Johannes frøder sig, naar han berette om et saadant Udbrud af Jesu Måde med Syndere: De troede paa ham.

Da det er atter her det om Faderen, der hører hans Øst og følger ham, skønt det ikke nævnes.

Jo, i Sandhed, der er mere end Bævis nok for, at Jesus er Kristus, og at Kristendommen er Frelsens Evangelium.

Svor Jesus møder Modtagelighed, der bliver der Tro, der bliver der Frelse og Glæde baade paa Jorden og i Himmelen.

Utah-Missionen.

„Danfæren“ Nr. 44 saa jeg et Stykke, skrevet af Mrs. Linden til Kvinderne i den f. d. e. lutheriske Kirke, begyndende faaledes: Kære Søstre i Herren, Frelsens og Færlighedsens Søsler i det dorebare Jesu Navn. Ja, kære Brødre og Søstre i Herren, om vi kunde altid tiltale huerandre faaledes, saa vilde der være meget dundet for Herren.

Kære Venner, lader os arbejde ihærdigt for Utah-Missionen og da det er en af vore egne Missioner er det vor Pligt, og jeg tror, at Herren bestemt forlanger, at vi skal først hjælpe vore egne dresfæste Landsmænd og Landsmændinder.

Tænk, at Tusinder af vort danske Folk lever i dette stræffelige Mærke, og gaar, saa vidt vi kan se, den evige Fortæbelse i Måde. Tænk, Tusinder af vort Folk—er det ikke nok at arbejde for! Og jeg tænker saa ofte paa mine egne Børn. Gud i Himmelen hjælp dem, at de ikke skal blive forisete af dem; hvor let kunde det ikke ske. Disse Missionærer fører jo over hele Landet, og der kommer jo en Tid, da vore Børn ma forlade Fader og Moder og ud i den store Verden, og da gælder det om, at de bliver staende uroffelig i deres Børnelærdom. Ja, kære Venner, lad os arbejde for denne

Mission og bede vor kære Fader i Himmelen, at han vil hjælpe os med dette Arbejde; da vil det lykkes, at mange af vore kære Landsfolk vil blive frelste og komme lyffelig hjem. SpilfensGlæde vil det ikke bli-ve der hjemme i Himmelen, naar vi faar Lov at se nogle af de reddede i Lam der hjemme hos Gud! Jeg tror, kære Venner, det vilde være en skøn Ting at opslamme vore unge Mand og unge Kvinder til forisitet at arbejde for denne Mission; jeg skulde ønske at høre fra flere angaaende denne Sag. Lad os arbejde for Herrens Sag, mens vi kan, der kommer en Tid, da vi ikke kan, og Herren forlanger, at vi skal arbejde. Jeg har somme Tider tænkt, om det ikke vilde være en god Ting, om der kunde blive et stort Missionsmøde derude i Salt Lake City, Utah, i flere Dage, og at mange bedende Menneffer rejste ud til et saadant Møde, og at vi alle sammen, saa mange som har en bedende Mænd i sig lagde os ned paa vore Knæ og bad vor kære himmelfæ Fader, at han vil frelse mange drebare Sjæle i disse Dage. Jeg er sikker paa, han vilde høre vor Bøn Lad os ogsaa bede Herren, at han vil hjælpe Pastor Lund derude i dette befærlige Arbejde.

Saa til Slut en venlig Hilsen til alle Guds Børn ud over hele Samfundet.

Jesse Lund, Mohall, N. D.

Om Verden vidste

Tiden gaar — og Livet rinder saa raskt.

Dog Gang paa Gang kaldes vi til Eide.

Vi bliver indprentet, at Livet er en forgaard til Evigheden.

Men kan en stæket Stund tæ-ver vi.

Jeg maa vi med i det vilde Jag efter — ingenting!

Ja, jeg siger: Efter ingenting! For vi tror, vi holder efter Lyf-ten og maa fange den; men i Stedet for bliver det til en Løben bort fra al virkelig Lyffe.

Det er fordi vi glemmer ham, der er alle gode Gavers Giver!

Og vil vi se ud over Verden nu — maa vi sonde, at er der noget, vi har behov i vor Tid, da er det netop Kristus.

Menneffene stræber og arbejder — og Intelligensen skædes; men maa vi ikke ofte betale durt?

For at saa Hjernen, betaler vi med vort Hjerte — og vort Sjæl dør langsomt i Tidens halvtige Jæn.

Da gæder dog ikke han, Mesteren: „Søger I Kristus? Guds Rige og hans Rettferdighed — saa skal alle sorige Ting tillægges eder!“

Men det er, som Verden ikke tør tro det store Under.

Menneffene tvivler, naar Gud prøver deres Tro. Saa snart han vil have deres Blikke endet sin for at gøre dem til det, han har bestemt, saa tvivler de paa hans Kærlighed og Almagt, hvis Bejen gaar hen over spide Sten.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

fom saa gerne vilde hjælpe over alle Star.

Gud har aldrig lovet, at Vejen altid skulde være rosenstret, men han har lovet at hjælpe med alle Forberede — naar vi bad og arbejdede.

Og hans Ord skal nok altid staa ved Raat. Endnu har aldrig nogen søgt ham forges.

Na, om Verden vidste, hvad den vilde vinde ved at være stille — stille ind for Gud.

P. S. i „Mark. Stf.“

Dansk Journalist.

Det er en utafnemmelig Vejtil-ling at være Kritiker, men for den, som læser afsligle danske Blade, er det en bedrøvelig Kædsgerning, at det staaer meget smaat til med virkelig Journalistik iblandt vort Folk. Det Arbejde, som oftest bydes den tilfældige Læser, maa nærmest betragtes som „Rapskaus“, det vil sige noget, som er gaaet igen mange Gange. Af Nyhedsblade er vel de Løbenhænder de mest frem-trædende og heraf igen det høje-mianisse „Politiken“ det mest ud-bredte eller i alt Fald det mest cit-terede, idet vore Læglæde paa den- ne Side Afstanden ligesom vælter sig i Citater fra navnte Blad. Vi be-høver blot at nævne den sidste Ind-førelse i Danmarks Tilforord til Udbudsmissionen, der indbragte ca. 15.000 Dollars, og som „Politiken“ udgød lidt Galde over, hvad der jo falder dette Blad ret naturligt. Nu skulde man synes, at Blade, der udkommer herovre, kunde kun- ne vide lidt bedre Bæfied med Mor-monernes Bæfien, end et løbenhænder Blad kan, men o nej. Et lille Blad som Nerven gengiver omtrent ord-ret Politikkens Betragtninger for i-fæ at tale om Mormonernes Organ „Den danske Pioneer“, som saa udfoldet og halvt høstideligt kom-mer med en Redaktions-Artikel, der ved første Blik ser ud som det kunde være Redaktørens egen, men ved nærmere Efterisn viser sig at være „Politikkens“ i lidt Omftrin-ning. Saa opløser Dr. Rosophus Nøble, at Hæfveriet net ikke exi-sterer, og det tror vi nu meget godt for hans eget Vedkommende, men hvorledes med Dr. Mormonnernes Nyordens Fælding Smith, som lige har været paa Besøg i Chicago med Mrs. Smith Nr. 3, og om hvem de offentlig Andet opløser, at der er 4 (fire) end den Smith? Det turde man dog vist ikke befulde en saa magtig Herre for, hvis ikke det var sandt. Men nu tilbage til Pio-næer-Politikkens Artikel. Dr. Over-fættøren lover beredvilligt at stulle tage selve Andet Missionen herovre i Forbered, skulde det gøres nød-vendigt. Men nu kommer Politikkens en begejstret og skæbner Artikel om en dyp Spaltning inden for Mis-sionen derhjemme, der snart vil til-le sig i dogmebunden og fristudet Retning, og for Dr. Pioneer-Over-fættøren se saa straks Adfælle og Almagt, hvis Bejen gaar hen over spide Sten.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

Disse Menneffer opnaar aldrig at se Guds-Bestemmelsen. Hvor kunde de ikke have ejet Glæden over alle Glæder, om Gud havde jaet Lov til at raade over deres Liv.

Men de tvivlede og gav op paa Salvejen.

Saa søger man at døe den indre Stemme ved at leve et tøjlesløst Liv — og nogle siger: Jeg tror kun paa mig selv —

Der ledes og træffes — og Verden ser ikke den kærlige Gøderhaand.

stift? vil nogen spørge. For det er jo meget let at paapege Fæjlene, men kan man da ogsaa anvise Noget bedre? Jo, vi tror det. Gud Journa-listik er den Bladskrivning, der bringer Nyheder, som kan gavne Men-neffeheden og tilbageholder de usød-pendige, og som fremfører det hele i en upartist Form. Dette sidste kan synes umuligt, men troffet Blad kan holde sig til sit eget Birkfæst, som for Ets, og politisk Blad kan angribe andres politiske Metoder, men kunde holde sig fra religiøse Fæjler og omvendt. Et religiøst Blad har ingen „business“ til at veldede sine Gødere i Politik, men kunde vise dem den rette Vej i an-delig Hænsende. Men hvad saa i national Hænsende? vil nogen spør-ge. Dette er sikkert det mest indvif- lede, men her dog holdes helt rent for sig, og hvor vi som amerikanske Borgere kan støtte vor danske Na-tion, der hør vi gøre det. Hvor vi kan støtte en Landsmænds Forret-ning, hør vi ogsaa gøre det. For er det ikke iblandt dem, vi skal arbejde? Er det ikke iblandt dem, vi skal ud-brede vore politiske eller religiøse Synsmånder? Kan lad os ikke glem-me vor Gøvedagge, og i den politi-ske eller religiøse, da maa vi ikke fæscamme vore Brødre, Nordmænd- ne, bort som Abenenter med alfor klingende nationale Navne, det vø-der sig den danske Pioneer, Danfæ-ten eller Dannevirke eller endnu andre. Er formaalet rent ud nation-ale fælskabeligt, da er Forholdet et andet. Rigeledes kunde det have sin rene Betjødning, hvortra Blade- ne udsendes. Man skulde mene, at de seneste Nyheder og den hurtigste Befordring kunde sikres i en Stor- stad som New York City, Chicago, San Francisco eller andre i Ste-det for i en lille Landsby. Flere Blade glemmer at troffet Sidenum- ret paa Vladene og derved er man lidt i Vildrede med, om man læser sidste Udgaave eller en ældre.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.

P. S. Sanjen, Chicago.

Den sidste Hindring for god Jour-nalistik er den samme som for en- hver Forretning, og jeg nævner den med Blikke sidst, fordi det sidste vil altid bukses bedst. Det er Mangel paa Kapital. Her vil jeg forlig paa-pæne „Danfæterns“ Birkfæst, fordi jeg tror, at der ligger en uuaadelig Bæfianesse i Bente, om dens Væ-ldning ret kunde fortaas, — om nogen kunde ofre noget derpaa. Der gives i vore Dage til alt muligt, og vi er alle enige om, at Præsen er en Maat. Ten kan ogsaa være en Bæfianesse, men der maa ofres derfor. Den indre Missions Bæfian- sene i Danmark begif en stor Bom- mer, da den solgte Multiretretter- fælskebladet, blot fordi det altid brag-te Underisud. Er ikke al Mission Udgift? Set fra publikum Side er det men fra den menneskefærlige Si-de er det en Indtægt. Kan det naas, at de kristelige Blade betaler sig, saa vil de værlige tringes ind i samme Spor. Da vor Slægt har det behov. Her trænges til Ordets Forlødelse, men ikke mindre til en indbildfæstelig kristelig Præse og anden kristelig Litteratur. Da give Gud, at det maa komme.